

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
ΤΕΛΟΣ
Αρ. Αδείας
01-1323

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Αθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr,
vaptistisperiodiko@gmail.com

● ΕΤΟΣ 68ο - ΤΕΥΧΟΣ 737 ●
● ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2026 ●

● «Ίδε ό άμνός τοῦ Θεοῦ ό αἴρων τήν άμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

Ἀπόσβεσις χρεῶν

Ολοι έχουμε άνοικτό λογαριασμό μέ τόν Θεό. Ό πρώτος άνθρωπος τής εὐαγγελικῆς περικοπῆς (τῆς παραβολῆς τῶν μυρίων ταλάντων) εἶχε άνοικτό λογαριασμό καί μέ ένα σύνδουλό του καί μέ τό άφεντικό του. Ό σύνδουλος τοῦ χρωστοῦσε έκατό δηνάρια, κάτι λίγα σημερινά ευρώ. Ό ίδιος χρωστοῦσε στό άφεντικό του μύρια τάλαντα, πολλές έκατοντάδες χιλιάδες ευρώ!

● Πῶς ό άνθρωπος τής παραβολῆς έλυσε τό λογαριασμό του μέ τόν σύνδουλό του; Μέ πρωτοφανή σκληρότητα. Ἄγρια τοῦ φωνάζει: «Ἀπόδος μοι εἴ τι όφείλεις» (Ματθ. ιη΄ 28). Ἐπιτίθεται νά τόν πνίξει. Ἀσυγκίνητος στίς παρακλήσεις τοῦ μικροχρεώστη. Στά πόδια του εκείνος τόν ίκετεύει. Ἀγέρωχος ό πρώτος. Παίζει μέ τόν πόνο τοῦ άλλου, ὅπως ή γάτα μέ τό ποντίκι. Ἡδονίζεται νά ξευτελίξει καί νά κακοποιή. Δέν ικανοποιεῖται, παρά μόνο όταν τό μίσος φυλακίζει τόν σύνδουλό του...

● Ἄγανακτοῦμε μέ τήν σκληρότητα τοῦ μεγαλοοφειλέτη; Περισσότερο άγανακτοῦμε, όταν δοῦμε τό πῶς λίγο πρίν τό άφεντικό του εἶχε λύσει τόν φουσκωμένο δικό του λογαριασμό. Χρωστοῦσε μύρια τάλαντα. Ἐπесе κι αὐτός στά πόδια τοῦ άφεντικοῦ. Καί τ' άφεντικό τόν σπλαχνίστηκε. Τοῦ χάρισε τό τεράστιο χρέος!...

● Δέν εἶχαν περάσει λίγα λεπτά. Ἐέχασε κιόλας τό δικό του χρέος, τήν άφεςι πού εἶχε λάβει. Καί έδειξε τή σκληρότητα πού εἶδαμε. Τό άποτέλεσμα; Τό άφεντικό άνακαλεῖ τό χάρισμα. Ό κλεισμένος λογαριασμός ξανανοίγει. Ό σκληρός δοῦλος εἶχε φανή άνάξιος τῆς άγαθότητας τοῦ κυρίου του. Κλείνεται

στη φυλακή, ἀπ' ὅπου δέν θά βγῇ ποτέ. Ὅχι γιατί χρωστοῦσε, ἀλλά γιατί φάνηκε σκληρός (ιδέ καί Ματθ. ε' 26).

● Δύο σκηνές.

Τίτλος στήν πρώτη: *Τί κάνει ἡ ἀγάπη!*

Τίτλος στή δεύτερη: *Τί κάνει ἡ σκληρότητα!*

Καί νά σκεφτοῦμε, ὅτι γιά μᾶς λέχθηκε ἡ παραβολή τῶν *μυρίων ταλάντων*. Ὁ κύριος τῆς παραβολῆς εἶναι ὁ Θεός. Ὁ σύνδουλος εἶναι ὁ συνάνθρωπός μας. Στή μέση ἐμεῖς. Ἐμεῖς, πού ἔχουμε ἀνοιχτό λογαριασμό καί μέ τόν Θεό καί μέ τοὺς ἄλλους. Ὁ λογαριασμό μας μέ τοὺς ἄλλους εἶναι μικρός. Τό χρέος μας στόν Θεό φουσκωμένο. Ἐλλείμματα, δάνεια, χρέη!

* * *

— *Πρῶτα τά χρέη*. Χρεωμένος ὁ ἄνθρωπος. Μέ τά πολλά *προσωπικά του ἀμαρτήματα*. Νά τά μετρήσουμε; Ἀμέτρητα. Κάθε μέρα πέφτουμε. Κάθε ὥρα παραβαίνουμε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Κάθε στιγμή μέ τό καρφί κάποιος ἀμαρτίας καρφώνουμε τόν Κύριό μας.

— *Ὑστερα τά δάνεια*. Πρόκειται γιά τά *χαρίσματα* καί τά *τάλαντα*, πού ἔχει δώσει ὁ Θεός. Μᾶς τά ἔχει δανείσει. Θά Τοῦ τά *ξοφλήσουμε*; «*Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ περί πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;*» (Ψαλμ. 115,3).

— *Καί ἀκόμα, τά ἐλλείμματα*. Τά ἐλλείμματα στόν πνευματικό τομέα. Τά ἐλλείμματα ἀπό τά καλά, πού μπορούσαμε νά κάνουμε καί δέν κάναμε. «*Τί ἔτι ὑστερῶ;*» (Ματ. ιθ' 20). Οἱ ἐλλείψεις καί οἱ παραλείψεις μας αὐξάνουν τό λογαριασμό μας ἐναντι τοῦ Θεοῦ.

* * *

● Τό σύνολο τοῦ λογαριασμοῦ μας πιθανόν νά μή τόν θυμώμαστε. Τόν

θυμᾶται ὁμως ὁ Θεός. Στή μνήμη Του ὅλα εἶναι γραμμένα. Τό πλέον τραγικό δέν εἶναι αὐτό. Τό πλέον τραγικό εἶναι κάτι ἄλλο:

Θά δώσουμε λόγο γιά τόν λογαριασμό μας. Ὅλοι γιά ὅλα. «*Ἡθέλησεν (ὁ κύριος) συνάραι λόγον μετά τῶν δούλων αὐτοῦ*» (Ματθ. ιη' 23). Ἀνάμεσα στά ἄλλα πού θέλησε ὁ Θεός, εἶναι καί τοῦτο: Θά ζητήσῃ λόγο κατὰ τήν *ἡμέρα τῆς κρίσεως*. Θά λογοδοτήσουμε. Ὅπωςδῆποτε.

● Ὑπάρχει ἐλπίδα νά *ξοφλήσουμε* μόνοι τόν λογαριασμό μας ἐναντι τοῦ Θεοῦ; Οὔτε κἂν νά δικαιολογηθοῦμε δέν μποροῦμε. Ἡ *δικαιολογία* γιά τά χρέη μας, γιά τά ἀμαρτήματά μας, ἐπιβαρύνει τήν κατάστασι.

● Ὅλα τά χρέη μας, ὅλα τά ἀμαρτήματά μας τά σβήνει ἡ *ἀγάπη τοῦ Θεοῦ*. Ὑπάρχει ὁμως ἓνα ἀμάρτημα, πού ἐμποδίζει τήν ἀπόσβεσι τῶν χρεῶν μας. Εἶναι ἡ *μνησικακία*. Ὁ κύριος τῆς παραβολῆς ἀνακάλεσε τήν ἀπόσβεσι τοῦ μεγάλου χρέους, διότι ὁ χρεώστης *ἔδειξε σκληρότητα*.

● Ὁ Θεός μᾶς συγχωρεῖ ὑπό ἕναν ὁμως ὄρο. Ὅτι κι ἐμεῖς συγχωροῦμε τοὺς ἀδελφούς μας. Ἄς μή λέμε ψέματα στό «*Πάτερ ἡμῶν*»: «*Καί ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν*» (Ματθ. στ' 12).

● Συγκρίνεται ἡ *σταγόνα* μέ τό *πέλαγος*; Πέλαγος εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Σταγόνα ἡ δική μας ἀγάπη. Ἐνα λόγο ἄς ποῦμε στόν ἄλλον:

«*Ἀδελφέ, σέ συγχωρῶ! Συγχώρεσέ με καί σύ*».

Καί τότε θ' ἀκουστῇ καί τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀπόφασις:

«*Καί ἐγώ. παιδί μου, σέ συγχωρῶ!*»

Δ.Γ.Α.

Εὐλογημένος ὁ καρπός

Μητέρα - Ἑλισάβετ

Ἐνα δέντρο εὐλογημένο ἐγκωμιάζει τό ἄλλο δέντρο, τό τρισευλογημένο. Τό εὐλογημένο δέντρο εἶναι ἡ Ἑλισάβετ, ἡ μητέρα τοῦ Βαπτιστοῦ. Τό τρισευλογημένο δέντρο εἶναι ἡ Παρθένος Μαρία. Κάθε γυναίκα, πού κυοφορεῖ, εἶναι δέντρο καρποφόρο. Τό παιδί εἶναι ὁ ωραῖος καί ποθεινός καρπός τοῦ οἰκογενειακοῦ δέντρου, πού προετοιμάζεται μέ τήν ἱερολογία τοῦ Γάμου.

Ὁ ἄντρας καί ἡ γυναίκα, ὡς σύζυγοι, γι' αὐτό κυρίως συνυπάρχουν καί συζοῦν, γιά νά καρπογονοῦν, γιά νά παιδοποιοῦν τόν καιρό τῆς γονιμότητάς. Ὅταν δέν μποροῦν νά τεκνογονήσουν, διότι ἡ φυσική κατάστασις δέν τό ἐπιτρέπει, ἐξακολουθοῦν καί πάλι νά συναποτελοῦν εὐλογημένο ἀνδρόγυνο, ἀφοῦ τότε καρποί τῆς ἀγάπης τους εἶναι τά καλά ἔργα, μέ τελικό προορισμό τόν ἀγιασμό.

• Ὅταν ὅμως ἕνα οἰκογενειακό δέντρο ἔχη τή δυνατότητα νά παράγει καρπούς, δηλαδή, νά τεκνογονῇ, τότε ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ γίνεται δεκτή μέ εὐχαριστία καί δοξολογία. Ἀποτελεῖ δέ διαστροφή τοῦ φυσικοῦ νόμου ἡ ἀποφυγή τῆς τεκνοκαρπίας. Οἱ δύο γυναῖκες, ἡ Ἑλισάβετ καί ἡ Παρθένος Μαρία, εἶναι δέντρα, πού ξεχωρίζουν ἀνάμεσα στά τόσα δέντρα μητρότητας.

• Ἡ Ἑλισάβετ, τή στιγμή πού ὑποδέχεται τήν Παρθένο μετά τόν Εὐαγγελισμό, ἤδη ἡ ἴδια καρπογονοῦσε, κυοφοροῦσε. Μέσα της

εἶχε κυοφοροῦμενο τόν Ἰωάννη, τόν Βαπτιστή. Ἡ ταν «εὐλογημένος ὁ καρπός τῆς κοιλίας τῆς Ἑλισάβετ»:

• Πρῶτον, διότι δέν ἦταν τυχαῖος ἄνθρωπος ὁ Ἰωάννης. Ἦταν ὄντως δῶρο τοῦ Θεοῦ, ὅπως δηλώνει καί τό ὄνομά του (Ἰωάννης = δῶρο Θεοῦ). Κάθε παιδί εἶναι δῶρο. Ἄς μὴν ἀρνοῦνται τά ἐλληνικά χριστιανικά σπίτια τό μεγάλο αὐτό δῶρο, πού λέγεται νέος ἄνθρωπος. Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἦταν ἔκτακτο δῶρο. Ἡ Παλαιά Διαθήκη ὑποδέχεται τήν Καινή Διαθήκη, προσφέροντας ὡς τό ωραιότερο καί τιμιώτερο δῶρο τῆς τῶν Ἰωάννη.

• Δεύτερον, διότι ὁ καρπός τῆς κοιλίας τῆς Ἑλισάβετ συνελήφθη κατά θαυμαστό τρόπο.

Ἦταν στεῖρα ἡ Ἑλισάβετ καί ἡ ἡλικία της πολύ προχωρημένη. «Οὐκ ἦν τέκνον αὐτοῖς (στό Ζαχαρία καί τήν Ἑλισάβετ), καθότι ἡ Ἑλισάβετ ἦν στεῖρα, καί ἀμφότεροι προβεβηκότες ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν ἦσαν» (Λουκ. α' 7).

Φυτρώνει σπόρος λουλουδιοῦ πάνω σέ τσιμέντο; Ἄλλο τόσο μπορεῖ ὁ σπόρος τῶν συζυγικῶν σχέσε-

ων νά φυτρώση μέσα στον άγρό στείρας γυναίκας. Καί όμως, ό Ίωάννης, τό άνθος τής έρήμου, τό βλάστημα του άγιασμοϋ, ύπῆρξε γέννημα στείρας μητέρας!

Μυστήριο καρπογονίας

Θαϋμα ή σύλληψις παιδιοϋ σέ στείρα μητέρα, στήν Έλισάβετ. Πάνω όμως από τό **θαϋμα** είναι τό **μυστήριο**. Γι' αυτό καί ή Έλισάβετ, καίτοι προσωπικά ζούσε τό θαϋμα καί απολάμβανε τόν δικό της εύλογημένο καρπό, έκσπᾶ σέ έγκώμιο τής έξαδέλφης της, τής Μαρίας τής Παρθένου.

● Η Μαρία δέχεται τόν Εϋαγγελισμό από τό στόμα του άγγέλου Γαβριήλ. **Εϋαγγελισμός** τής Μαρίας σημαίνει σύλληψις άνευ σποράς. Ό άγγελος Γαβριήλ τήν ειδοποιεί. Έκείνη έκπλήσσεται, άπορεί, αλλά τελικά ύποτάσσεται στό σχέδιο του Θεοϋ. «*Ίδού ή δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατά τό ρῆμά σου*» (Λουκ. α' 38).

● Ύστερα από τόν Εϋαγγελισμό, σάν νά θέλη νά κρυφτή, νά ζήση προσωπικά τό μυστήριο. Γι' αυτό καί φεύγει από τή Ναζαρέτ για κάποια όρεινή κωμόπολι τής Ίουδαίας.

● Άνεβαίνει ψηλά, «*είς τήν όρεινήν*». Η Ύψηλή στά ύψηλά. Η Ύψηλοτέρα των ούρανων άνεβαίνει σέ κάποιο ύψηλό τόπο· αϋτή πού έγινε τόπος καί χώρα του Άχωρήτου. Άνεβαίνει στά ύψηλά, για νά ζήση τό υπερβατικό γεγονός τής σαρκώσεως του Ίιοϋ του Θεοϋ.

● Φεύγει «*μετά σπουδῆς*». Γρήγορα. Θέλει νά κάνη κοινωνό τής χαράς της τήν εύλαβῆ Έλισάβετ.

«*Έπορεύθη είς τήν όρεινήν μετά σπουδῆς είς πόλιν Ίούδα*» (Λουκ. α' 39). Καί εκείνη, ή Έλισάβετ, άμέσως σπεύδει νά ψάλλη τό έγκώμιο του καρποϋ, πού κρύβει μέσα της ή Παρθένος Μαρία. Μέ φωνή μεγάλη, μέ κραυγή άγαλλιάσεως τήν προσφωνεί μ' εκείνα τά λόγια, πού παρέμειναν στους αιώνες καί είναι πασίγνωστα σ' όλους τους πιστούς: «*Εϋλογημένη σύ έν γυναιξί καί εύλογημένος ό καρπός τής κοιλίας σου*» (Λουκ. α' 42). Μέ τά λόγια αϋτά γίνεται ή Έλισάβετ ή πρώτη ποιήτρια των Χριστουγέννων.

Είδοποιήσεις

«*Εϋλογημένος ό καρπός τής κοιλίας σου*»!

—Πώς γνώριζε ή Έλισάβετ, ότι ή Παρθένος έχει συλλάβει; Η Μαρία, τό μόνο πού είχε προλάβει νά κάνη κατά τήν ιστορική εκείνη συνάντησι, ἦταν νά τήν χαιρετίση καί νά τήν άσπαστῇ.

—Πώς γνώριζε ή Έλισάβετ τή μοναδική όμορφιά του κυοφορούμενου στήν Παρθένο Βρέφους; Άκουσε όχι ἦχο ή ύπέρηχο, άλλ' **ύπέροχο άγγελμα**.

Τήν πληροφορήσε ό Ίωάννης μέσα από τή δική της κοιλία!

● Άν τήν Παρθένο Μαρία άγγελος του ουρανοϋ, ό Γαβριήλ, τήν πληροφορήσε για τό μυστήριο τής άσπόρου συλλήψεως, για τόν Εϋαγγελισμό (Λουκ. α' 28-37), κάποιος άλλος άγγελος, έπίγειος αϋτή τή φορά, προειδοποιεί τήν Έλισάβετ για τόν έρχομό του Θεανθρώπου!

● Καί ό άγγελος αϋτός είναι ό

Ἰωάννης. Βεβαιώνει ἡ Ἐλισάβετ τὴ Μαρία: «Ἴδού, ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου ἐσκίρτησε τό βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου» (Λουκ. α' 44).

Σάν νά ἔλεγε ἡ Ἐλισάβετ:

● Μίλησε μέ πρωτότυπο τρόπο ὁ γιός τοῦ κωφάλαλου Ζαχαρία. Ἀλαλαγμοὶ ἔνιωσα μέσα μου.

● Χοροπήδησε ἀπὸ χαρὰ τό βρέφος, πού ἔχω μέσα μου καί πού ἐσύ γιὰ πρώτη φορά ἀκούς γιὰ τὴ δική μου κυοφορία.

Τά βρέφη ζοῦν κατὰ τό χρόνο τῆς κύησεώς τους. Ὅχι ἀπλῶς ζοῦν, ἀλλ' ἀντιδροῦν μέ τόν τρόπο τους. Αἰσθάνονται, πονᾶνε, ἀγάλλονται. «Τό νιώθω νά κλωτσάη», λέει κάθε μητέρα. Βιάζεται νά βγῇ, νά λουστῇ στό φῶς, νά κατακτήσῃ τὴ ζωή!

● Καί ὁ κυοφορούμενος Βαπτιστής Ἰωάννης σάν νά «κλώτσησε» τὴ στιγμή τῆς συναντήσεως. Σάν νά βιαζόταν νά βγῇ, νά ἐτοιμάσῃ τό δρόμο τοῦ Χριστοῦ.

Κλωτσάει τό βρέφος Ἰωάννης γιὰ Ἐκεῖνον, πού βλέπει νά ἔρχεται· γιὰ τόν Χριστό, πού θά δώσῃ τό δυνατό λάκτισμα προκειμένου νά ἐκτοπίσῃ τὴν ἁμαρτία καί τό θάνατο.

● Σκίρτησε τό βρέφος, ὁ ἄνθρωπος Ἰωάννης, γιὰ τό Θεῖο Βρέφος, τόν Ἰησοῦ Χριστό, μέ τὴν παρουσία τοῦ Ὁποίου σκιρτοῦν μυριάδες καρδιές. Οἱ ἐλπίδες ἀναπτερώθηκαν μ' ἐκεῖνο τό ὑπερφυσικό σκίρτημα τοῦ Ἰωάννου.

Εὐλογημένη ἡ κοιλία

«Εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου»!

Ἰδιαίτερα, «ἐξαιρέτως», ὁ καρπὸς τῆς Παρθένου εἶναι εὐλογημένος. Γιατί;

● Ἦταν καρπὸς τῆς κοιλίας, μόνο τῆς κοιλίας. Ὁ Χριστός, ὡς ἄνθρωπος, δέν εἶναι καρπὸς δύο προσώπων, ἐνός πατέρα καί μιᾶς μητέρας, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Εἶναι καρπὸς **μόνο Μητέρας**. Καρπὸς **χωρὶς σπορά!**

Πρόκειται γιὰ μυστήριο. Γιὰ μοναδικό καί ἀνεπανάληπτο μυστήριο. Μόνο μία φορά καρπογόνησε παρθένος χωρὶς σπορά. Συμβολικό θαῦμα, θά μπορούσε νά χαρακτηρίσῃ ἡ πρώτη δημιουργία. Ἡ γῆ ἦταν παρθένο ἔδαφος. Ὅταν πρωτοβλάστησε, δέν εἶχε μεσολαβήσει σπορά. Δέν ἔπεσαν σπόροι, γιὰ νά καρποφορήσῃ. Ἀπλῶς ἀκούστηκε τότε ὁ παντοδύναμος λόγος τοῦ Θεοῦ: «Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου» (Γεν. α' 11).

Ἀσπόρως κατὰ τὴν πρώτη δημιουργία κάρπισε ἡ γῆ. Ἀσπόρως καί κατὰ τὴ νέα δημιουργία καρπογονεῖ ἡ Παναγία.

● Ὁ **Καρπὸς τῆς Παρθένου** εἶναι καρπὸς τέλειος. Κάθε καρπός, μέχρι νά ὠριμάσῃ, διέρχεται ἀπὸ διάφορα στάδια.

Ὁ σπόρος γίνεται σύλληψις·
ἡ σύλληψις γίνεται γονιμοποιήσις·
ἡ γονιμοποιήσις γίνεται ἄνθος·
τό ἄνθος γίνεται «μπουμπούκι»·
τό «μπουμπούκι» γίνεται ἄγουρος, πράσινος καρπός·

ὁ ἄγουρος γίνεται ὠριμος καρπός.
Στὴν περίπτωσι ὁμως τῆς κυήσεως τῆς Παρθένου βλέπουμε τὴν Ἐλισάβετ, λίγες μόλις ἡμέρες μετὰ τὴ σύλληψι, μετὰ τόν Εὐαγγελισμό, ν'

ἀποκαλῇ τό κυοφορούμενο μέσα στή Μαρία, «καρπόν».

Ήταν ὅχι ἀπλῶς ὥριμος, ἀλλά τέλειος καρπός· τέλειος ἄνθρωπος ὁ Χριστός, ἐνωμένος μέ τή Θεότητα.

Τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος.

● Ὅλοι οἱ καρποί, φυσικοί καί ἀνθρώπινοι, εἶναι πρῶτα «ἐν σπέρματι». Σιγά-σιγά σχηματίζονται. Ὁ Χριστός ὁμως, ὁ καρπός τῆς Παρθένου, ἀμέσως μέ τόν Εὐαγγελισμό, ὑπῆρξε ὠλοκληρωμένος ἄνθρωπος, μέ τέλειο σῶμα. «Σχήματι εὐρεθείς ὡς ἄνθρωπος...» (Φίλιπ. β' 7).

Στά μάτια τῶν ἀνθρώπων ὁ Ἰησοῦς Χριστός μεγάλωνε σωματικά.

Δέν μπορούμε νά μιλάμε γιά τέλειο Θεό καί τέλειο ἄνθρωπο, ἄν στήν πραγματικότητα εἴχαμε... ἀνάπτυξι. Δέν μπορεί ὁ Θεός νά πέρασε σαρκούμενος ἀπό τό στάδιο τῆς ἀτελείας στήν τελειότητα. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τί Θεός εἶναι;

Γι' αὐτό καί εἶναι «ἐξαιρέτως» εὐλογημένος «ὁ καρπός τῆς κοιλίας σου», Παρθένε!

Καρπός ἀρετῶν

«Εὐλογημένος ὁ καρπός τῆς κοιλίας σου»! Ἔχεις καί σύ, Μαρία, μερίδιο τιμῆς καί ἀξίας γι' αὐτό τόν καρπό.

● Ἀπό τό δέντρο τῆς δικῆς τῆς ὑπάρξεως, τῆς Παρθένου Μαρίας, ὅχι ἀπό ἄλλο δέντρο, προῆλθε ὁ καρπός ὁ γλυκύς, ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ήταν τό δέντρο τῆς Παρθένου γεμάτο ἀπό ἀρετές.

Ἄν ὡς πρὸς τή μητρότητα ἡ Παναγία ὑπῆρξε μονόκαρπο δέντρο, ἀφοῦ ἓνα Υἱό γέννησε, τόν μονο-

γενῇ, σάν ἀγιότητα ἡ Παναγία ὑπῆρξε **πολύκαρπο** δέντρο.

● Καρπός εὐλογημένος ἡ παρθενία τῆς. Ὁ Θεός ἀναζητοῦσε δρόμο, γιά νά περάσῃ στή γῆ. Ὅλοι οἱ δρόμοι ἦσαν ναρκοθετημένοι ἀπό τήν ἁμαρτία. Ὁ φυσικός δρόμος τῆς κυήσεως καί γεννήσεως, ὅπου περνᾷ κάθε ἄνθρωπος «ἐρχόμενος εἰς τόν κόσμον», ἦταν «μπλοκαρισμένος» ἀπό τήν ἁμαρτία. Ἡ ἀγάπη, λοιπόν, τοῦ Θεοῦ βρῆκε ἄλλο τρόπο. Παρέκαμψε τήν πεπατημένη ὁδὸ καί κατέβηκε ἀπό τόν πρωτόγνωρο δρόμο τῆς **παρθενίας**.

Ἄπαξ, μία φορά, χρησιμοποιήθηκε αὐτός ὁ δρόμος.

● Καρπός εὐλογημένος ἡ ὑπακοή τῆς. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι σπορά· καρπός του ἡ πίστις καί ἡ ὑπακοή.

Ἐδαφος κατάλληλο, γιά τήν καρποφορία τοῦ λόγου εἶναι ἡ **ταπείνωσις**. Ἡ Παναγία ἄκουσε τό λόγο τοῦ Θεοῦ διά στόματος ἀγγέλου. Μέ ταπείνωσι τόν ὑποδέχθηκε. Ὑπάκουσε. Ἐκούσια παραδόθηκε στό μυστήριο τῆς νέας Ζωῆς.

Ὅποιος ὑποδέχεται τό λόγο τοῦ Θεοῦ, ὅποιος πιστεύει στό λόγο τοῦ Θεοῦ, μέ ταπείνωσι, αὐτός μέσα του ἔχει τόν καρπό τῆς ζωῆς, πού λέγεται Ἰησοῦς Χριστός.

Ὁ Χριστός καρπός

«Εὐλογημένος ὁ καρπός τῆς κοιλίας σου»!

● Ὡς ἄνθρωπος ὁ Χριστός ὑπῆρξε καρπός, ἀπόγονος τοῦ Δαβίδ. «Ὡμοσεν αὐτῷ ὁ Θεός ἐκ καρποῦ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ τό κατά σάρκα ἀναστῆσαι τόν Χριστόν» (Πράξ. β' 30).

● Ὡς μυστήριο σαρκώσεως εἶναι καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ ἄγγελος βεβαιώνει τὴν Παρθένο: «Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι» (Λουκ. α' 35).

● Ὡς Υἱός τῆς Παρθένου εἶναι καρπός τῶν ἀρετῶν τῆς, τῆς ἀγιότη-
τάς τῆς.

● Εἶναι ὁ γλυκὺς καρπός. Ἡ πα-
λαιά Εὐὰ ἔδρεψε τὸν καρπὸ τῆς
ἀνυπακοῆς· μέσα σ' αὐτόν ὑπῆρχε
τό σπέρμα τοῦ θανάτου.

Ἡ **νέα Εὐὰ**, ἡ Παναγία, ἐγκολ-
πώθηκε τὸν καρπὸ τῆς ὑπακοῆς·
μέσα Του κρύβει πάντοτε τὴ γλύκα
τῆς αἰώνιας ζωῆς. Ὅποιος δέχεται
τὸν Χριστό καὶ Τὸν ζῇ στό χῶρο τῆς
Ἐκκλησίας, αὐτός «συνάγει καρ-
πὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. δ' 36).

Ὁ Χριστός, ὁ καρπός τῆς Ἀγάπης
τοῦ Θεοῦ Πατέρα, ζητάει καὶ ἀπὸ
μᾶς καρπούς. Κάποτε, πεινασμέ-
νος, θέλησε νὰ κόψῃ καρπὸ ἀπὸ μία
συκιά. «Καὶ οὐδὲν εὔρεν ἐν αὐτῇ εἰ
μὴ φύλλα μόνον» (Ματθ. κα' 19).
Καὶ σήμερα ψάχνει γιὰ καρπούς.

● Βρίσκει δέντρα, θρησκευτικούς
ἀνθρώπους μέ φύλλα μόνον, μέ ἐπι-
δεικτικά ἐξωτερικά στοιχεῖα, χωρίς
βάθος· χριστιανούς χωρίς καρπούς
ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας, χωρίς
καρπούς ἀρετῶν καὶ ἀγιότητος.

● Βρίσκει καρπούς, ἀλλὰ σάπι-
ους· καρπούς ὅχι εὐλογημένης σπο-
ρᾶς, ἀλλὰ διαβολοσπορᾶς. Σπείρα-
με ἀθεΐα, θερίζουμε ἐγκλήματα.
Σπείραμε ἀπιστία καὶ ἀπελπισία,
θερίζουμε ναρκωτικά.

● Βρίσκει κάποτε καὶ κάποιο εὐ-
λογημένο καρπὸ. Μέσα στὴν ἀ-
καρπία τοῦ καλοῦ καὶ τὴν πολυκαρ-

πία τοῦ κακοῦ, ὑπάρχει πάντοτε καὶ
κάποιος, πού ποτίζει τὸ δέντρο τῆς
ζωῆς του μέ τὰ δάκρυά του καὶ πα-
ρουσιάζει εὐλογημένους καρπούς.

Εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς **μετανοίας**.

● Τὴ μέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ γιορ-
τάζουμε καὶ σάν Ἑλληνες τὴ λευτε-
ριά μας, πού εἶναι καρπός ἀγώνων·
τῶν ἀγώνων τῶν ἡρώων τοῦ 1821.

Ἐσπειραν τῆς λευτεριᾶς τὸ σπό-
ρο κήρυκες τῆς ἀλήθειας καὶ μάρτυ-
ρες καὶ ἥρωες τῆς Πίστεως καὶ τοῦ
Ἑθνους, ὅπως ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ
Αἰτωλός καὶ ὁ Ρήγας ὁ Φερραῖος.
Ἐσπειραν τῆς λευτεριᾶς τὸ σπόρο,
τὸ **αἷμα** τους. Καὶ ἦρθε ἡ ἀνοιξις,
ἦρθε καὶ τὸ θέρος.

Ἐκεῖνοι φάνηκαν ἄξιοι τῆς λευ-
τεριᾶς, γι' αὐτό καὶ τοὺς τὴν χάρισε
ὁ Θεός. Ἐμεῖς, οἱ ἀπόγονοί τους, ὅχι
μόνο δέν παράγουμε καρπούς ἄξι-
ους τῆς λευτεριᾶς, ἀλλὰ παρουσιάζ-
ουμε καρπούς βρώμικους καὶ σά-
πιους, ἀπιστίας, ἀκολασίας καὶ θλι-
βερῆς καὶ φρικτῆς ἐξάρτησης.

Καιρός νὰ μετανοήσουμε.

● Ἡ **μετάνοια** εἶναι καρπός τῆς
χάριτος. Εἶναι τὸ τέλος τῆς ἁμαρ-
τίας καὶ ἡ ἀρχὴ μιᾶς νέας ζωῆς.

● Ἡ **μετάνοια** εἶναι καὶ ὁ σπόρος
τῆς χάριτος. Ὅλοι οἱ ἅγιοι εἶναι δέν-
τρα μετανοίας, φυτεμένα στό χῶρο
τῆς Ἐκκλησίας. Δέντρα γεμᾶτα εὐλο-
γημένους καρπούς. Ὁ Κύριος μᾶς
παραγγέλλει: «Ποιήσατε καρπούς
ἀξίους τῆς μετανοίας» (Ματθ. γ' 8).

● Μέ τὴν ἔμπρακτη μετάνοιά μας
ὁ Ἰησοῦς Χριστός γίνεται «εὐλογη-
μένος καρπός» τῆς πίστεώς μας.

Ἡ πιό ωραία καὶ ἡ πιό γλυκειά
ἐλευθερία μας.

Δ.Γ.Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Μαράν ἀθά

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στίς προτροπές του στό τέλος τῆς Α΄ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς ζητάει ἐγρήγοροι: «Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε. Πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω» (Α΄ Κορ. ιστ΄ 13-14). Ἡ **ἐγρήγορις**, πού τόσο τονίζεται καί ἀπό τόν ἴδιο τόν Κύριό μας, ἐπισημαίνει, ὅτι ἡ ἀλήθεια οὔτε μία ὥραία θεωρία εἶναι, οὔτε μία περιστασιακή ὑπόθεσις, οὔτε μία ἐπιφανειακή κατάστασις. Εἶναι συνεχῆς ἀγώνας γιά ἐδραίωσι.

- Τό «γρηγορεῖτε» ἀποβλέπει στό «στήκετε».
- Τό «γρηγορεῖτε» φέρνει τό «στήκετε ἐν τῇ πίστει».
- Τό «στήκετε ἐν τῇ πίστει» φέρνει τό «ἀνδρίζεσθε» καί τό «κραταιοῦσθε».
- Τόσο ἡ προσωπική ἐδραίωσις στή βάσι τῆς πίστεως, ὅσο καί τό ἔργο δυνάμεως, πού ἐπιτελεῖ ὁ χριστιανός ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἀγάπν. «Πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω» (Α΄ Κορ. ιστ΄ 13-14).

- Βρίσκεται ὁ Παῦλος σπὴν Ἑφεσο, ὅταν συντάσῃ τήν πρώτη πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή. Στό τέλος στέλνει χαρετισμούς σπὴν Κόρινθο καί γενικώτερα σπὴν Ἀχαΐα, ἀπό τήν Ἀσία, ὅπως τότε ὠνομάζονταν οἱ περιοχές τῆς γνωστῆς ἀργότερα ὡς Μικρᾶς Ἀσίας. «Ἀσπάζονται ὑμᾶς αἱ ἐκκλησίαι τῆς Ἀσίας. Ἀσπάζονται ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ πολλὰ Ἀκύλας καὶ Πρίσκιλλα σὺν τῇ κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίᾳ. Ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ ἀδελφοὶ πάντες. Ἀσπασασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἀγίῳ. Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου» (Α΄ Κορ. ιστ΄ 19-21)

- Κάνει ἰδιαίτερη μνεῖα γιά τό ἱεραποστολικό ζευγάρι, τόν Ἀκύλα καί τήν Πρίσκιλλα. Τούς πρωτογνώρισε σπὴν Κόρινθο. Ἦσαν ὁμότεχνοί του, σκηνοποιοί. Αὐτοὶ κατήχουν τόν Ἀπολλῶ.

- Μέ φίλημα προδοσίας παρέδωσε ὁ Ἰούδας τόν Χριστό (Λουκ. κβ΄ 48). Μέ φίλημα ἅγιο προσφέρουν τήν ἀγάπν τοὺς οἱ χριστιανοί.

- Ἡ ἀγάπν ὠθεῖ τοὺς χριστιανούς σέ ἀσπασμὸ ἐν Κυρίῳ. Ἀσπάζονται ὁ ἓνας τόν ἄλλον, ἀφοῦ ὅλοι ἀποδέχονται τό μυστήριον τῆς ἐν Χριστῷ οἰκονομίας.

- Ἡ εὐλάβεια καί ὁ σεβασμὸς ὠθεῖ τοὺς χριστιανούς ν' ἀσπάζονται τό **χέρι** τῶν λειτουργῶν τοῦ θυσιαστηρίου. Ποιὸς π.χ. δέν θά ἤθελε νά φιλήσῃ τὰ χέρια τοῦ ἀποστόλου Παύλου;

- Ἦταν τὰ χέρια, πού δούλευαν σκληρά στή χειρωνακτικὴ διακονία, γιά νά μὴ «μωμῇ ἡ διακονία» καί νά εἶναι «ἀδάπανον τό εὐαγγέλιον» (Α΄ Κορ. θ΄ 8).

- Ἦταν τὰ χαριτωμένα χέρια, πού ἔδιναν τήν εὐλογία καί τὴ χάρι τῆς ἱερωσύνης καί τῆς ἀποστολῆς σέ νέους ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου.

- Ἦταν τὰ ματωμένα ἀπὸ τίς ἀλυσίδες χέρια τοῦ μάρτυρος Παύλου.

- Ἦταν τὰ καθαρά χέρια, πού ἔδιναν καί ποτέ δέν ἔπαιρναν.

- Ἦταν τὰ χέρια, πού ἀγκάλιαζαν τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως.

- Ἦταν τὰ χέρια, πού συνέδεαν τίς τοπικὲς ἐκκλησίες.

- Ἦταν τὰ χέρια τῆς εἰρήνης καί τῆς εὐλογίας.

- Ἦταν τὰ χέρια, πού ὑπέγραφαν μέ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς τὰ θεόπνευστα λόγια. «Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου» (στ. 21). Τό περιεχόμενο τῆς Ἐπιστολῆς τό ὑπαγόρευσε. Ἄλλος τό κατέγραψε. Ὅταν ὅμως ἔφτασε στό τέλος, παίρνει ὁ ἴδιος τό φτε-

ρό στο χέρι και σημειώνει τις τελευταίες σειρές. Δείγμα της **αυθεντικότητας**, αλλά και του πόθου, να γίνουν αποδεκτές οι αλήθειες της Ἐπιστολῆς.

* * *

Ἐκεῖνο ὅμως, πού ἤθελε ξεχωριστά νά καταγράψῃ καί νά ὑπογράψῃ, εἶναι ἡ **ἀγάπη στό Χριστό**. Γιά τόν ἀπόστολο Παῦλο ἡ **ἀγάπη** στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ εἶναι **κανόνας** ζωῆς, ἀλλά καί προϋπόθεσις γιά τί θέσι μας ἡ τήν ἀποπομπή μας ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας: «Εἴ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἢτω ἀνάθεμα. **Μαρὰν ἀθά!** Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν. Ἡ ἀγάπη μου μετὰ πάντων ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἀμήν» (Α΄ Κορ. 13' 22-24).

● Ὅποιος δέν ἀγαπάει τόν Χριστό, αὐτός εἶναι ξεκομμένος ἀπό τό μυστικό Του σῶμα, ἀπό τήν ἀγάπη Του.

Ὅποιος δέν ἀγαπάει τόν Χριστό, αὐτός δέν ξέρει ν' ἀγαπά.

Ὅποιος δέν ἀγαπάει τόν Χριστό, δέν καταξιώνεται σπὶ ζωή.

● Πῶς μπορεῖ κανεὶς νά μὴν ἀγαπᾷ τόν Χριστό;

● Τόν ἀγαπᾶμε, γιατί ἔρχεται καί πάλι. «**Μαρὰν ἀθά!**». Ὁ Κύριος ἔρχεται νά ζυγίσῃ τήν ἀγάπη μας.

● Τελειώνοντας τήν Ἐπιστολή ὁ ἀπόστολος Παῦλος, μία Ἐπιστολή, πού σέ πολλά σημεῖα εἶχε αὐστηρό καί ἐλεγκτικό τόνο, συναποστέλλει στοὺς χριστιανούς τῆς Κορίνθου, ἀλλά καί ὅλης τῆς Ἐκκλησίας ὅλων τῶν χρόνων, δύο δῶρα.

Τό ἓνα εἶναι τοῦ Θεοῦ. Πρόκειται γιά τί **χάρι**, τήν ὑψίστη αὐτῆ δωρεά. «Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν» (στ. 23). Ὑπάρχει ἡ χάρις, καί ὡς ἄφεσις ἁμαρτιῶν, καί ὡς δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί ὡς «βασιλείας οὐρανῶν κληρονομία». Ἀρκεῖ νά βρῇ τήν κατάλληλη ὑποδοχή. Καί ἡ ὑποδοχή εἶναι ἡ ταπείνωσις. «Ταπεινοῖς δίδωσι χάριν» (Ἰακ. 8' 6. Α' Πέτρ. 5). Τό ἄλλο εἶναι προσωπικά δικό του. Τούς ἐκφράζει τήν **ἀγάπη** τοῦ ὁ Παῦλος. Τούς τήν προσφέρει. «Ἡ ἀγάπη μου μετὰ πάντων ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἀμήν» (Α' Κορ. 13' 24).

● Ἡ ἀγάπη τοῦ Παύλου στό Χριστό εἶναι ἡφαίστειο. Δέν ὑπάρχει δύναμις νά τήν σβήσῃ. Ἀφοῦ ἀγαπάει τόν Χριστό, πῶς νά μὴν ἀγαπᾷ καί ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, καί μάλιστα ἐκεῖνους, γιά τοὺς ὁποίους τόσους κόπους κατέβαλε;

* * *

Πατέρας πνευματικός ὁ Παῦλος. Ἐλέγχει τό κακό ἀπὸ ἀγάπη. Καυτηριάζει τήν πλάνη ἀπὸ ἀγάπη. Ἀπελευθερώνει τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τήν αἰχμαλωσία τοῦ νόμου, ἀπὸ ἀγάπη. Τονίζει τήν ἀγάπη τοῦ Σταυροῦ, ἀπὸ ἀγάπη.

● Ἡ ἀγάπη τοῦ Παύλου προσφέρεται σέ ὅλους. «Ἡ ἀγάπη μου μετὰ πάντων ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἀμήν» (Α' Κορ. 13' 22-24). Οἱ χριστιανοί:

● Δουλεύουν μέ ἀγάπη (Γαλ. 5' 13).

● Ἀνέχονται «ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφεσ. 8' 2).

● Ἀληθεύουν «ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφεσ. 8' 15).

● Περιπατοῦν μέ τήν ἀγάπῃ (Ἐφεσ. 5' 2).

● Κουράζονται γιά τήν ἀγάπῃ (Α' Θεσ. 5' 3).

● ἔχουν παροξυσμό ἀγάπης (Ἐβρ. 1' 21).

Στό Θεό τῆς ἀγάπης ἄπειρες δοξολογίες καί στόν **κήρυκα τῆς ἀγάπης**, τόν ἀπόστολο Παῦλο, ἱερές εὐχαριστίες. Ἀμήν.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Σωτηρία για όλους

Ρωμ. ια' 20-23

Φιλανθρωπία του Θεού (στ. 20)

Αέν είναι απότομος ο Θεός για όσους πέφτουν απλώς σε αμαρτήματα. Διότι, εν τωιαύτη περιπτώσει καθημερινά θά λειτουργούσε τό ξίφος της τιμωρίας Του, αφού όλοι καθημερινά πέφτουμε. Ὡς «πесόντας» ο Παῦλος έννοεί τούς ἀπίστους καί άσεβεΐς· αυτούς, πού έγείρουν θρασεΐα κεφαλή έναντι του Θεού καί προκαλοῦν θεοποιούντες τόν έαυτό τους. Ἀποτομία δέ είναι ή αὐστηρότητα του Θεού, πού έδω, σ' αὐτή τί ζωή εκδηλώνεται στους προκλητικά άσεβεΐς, ένω σπίν άλλη ζωή θά είναι άμετάκλητη καί άμείλικτη.

● Ὡς σπριζόμεθα στή φιλανθρωπία του Θεού, πού είναι δεδομένη σε όσους με ταπεινώσι πορεύονται καί αναγνωρίζουν τίς αδυναμίες τους.

Λέει ο Χρυσόστομος: «Οὐκ εΐπεν, ἴδε οὖν κατόρθωμα σόν, ἴδε οὖν πόνους σούς, αλλά Θεοῦ φιλανθρωπίαν, δεικνύς, ὅτι τό πᾶν τῆς χάριτος τῆς ἄνωθεν γέγονε, καί παρασκευάζων τρέμειν. Ἡ γάρ ὑπόθεσις τῆς καυχήσεως, αὕτη σε ποιείτω δεδοικέναι. Ἐπειδή γάρ χρηστός περί σέ γέγονεν ὁ δεσπότης, διά τοῦτο φοβοῦ· Οὐ γάρ ἀκίνητα σοι μένει τά ἀγαθά, ἐάν ραθυμῆς· ὥσπερ οὖν οὐδέ ἐκείνοις τά κακά, ἐάν μεταβάλλωνται» (Ε.Π.Ε. 17,412). Μετάφρασις: Δέν εΐπε: Βλέπε τό κατόρθωμά σου, τούς κό-

πους σου. Ἀλλά εΐπε: Βλέπε τί φιλανθρωπία του Θεοῦ, δείκνοντας, ὅτι τό πᾶν ὀφείλεται στή χάρι του Θεοῦ καί προετοιμάζοντας τον νά τρέμῃ. Διότι αὐτό, γιά τό ὁποῖο καυχᾶσαι, αὐτό ἀκριβῶς νά σε κάνῃ νά φοβᾶσαι. Ἐπειδή, δηλαδή, ὁ Θεός φάνηκε ἀγαθός καί φιλάνθρωπος σε σένα, γι' αὐτό νά φοβᾶσαι. Τά ἀγαθά του Θεοῦ σε σένα δέν είναι ἀμετακίνητα· μπορεῖ νά τά χάσῃ, ἄν δέν προσέχῃς καί δέν ἀγωνίζεσαι. Ὅπως καί ὅσοι σήμερα ἔχουν τά κακά, μπορεῖ αὔριο ν' ἀπολαμβάνουν χρησιότητα, ἐφ' ὅσον βέβαια ἀλλάξουν διάθεσι.

Όλοι δυνατόν νά σωθοῦν (στ. 21-23)

● Ὅσο ζοῦμε ὅλα ἀλλάζουν. Κι ἀπό τί δική μας ἀλλαγῇ, ἐξαρτᾶται καί ή ἀλλαγῇ του Θεοῦ. Ἡ ἀλλαγῇ ή δική μας λέγεται μετάνοια. Ἡ ἀλλαγῇ του Θεοῦ λέγεται χρησιότητα καί χάρις.

● Ἀπό μᾶς ἐξαρτᾶται νά εἰσπράξουμε ὅσο «πλοῦτον χάριτος» (Ἐφεσ. β' 7) θέλουμε, ν' ἀπολαύσουμε ὅση ἀγαθότητα του Θεοῦ θέλουμε κι ἀκόμα περισσότερη. Ἐκεῖνοι, πού σήμερα φαίνονται μακρυά, μποροῦν, νάι, μποροῦν νά γίνουν ὄχι ἀπλῶς χριστιανοί, ἀλλά ἅγιοι, κληρονόμοι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Μεγάλη δύναμι ἔχουμε στά χέρια μας. Ἀπό τί δική μας μετατροπή, ἐξαρτᾶται καί ὁ τρόπος τῆς προσφορᾶς ή

τῆς ἀποστροφῆς τοῦ Θεοῦ. Τό λέει στή συν-
έχεια ὁ Παῦλος: «Καί ἐκεῖνοι δέ, ἐάν μή ἐπι-
μείνωσι τῇ ἀπιστίᾳ, ἐγκεντρισθήσονται δυ-
νατός γάρ ὁ Θεός ἐστὶ πάλιν ἐγκεντρίσαι
αὐτούς» (στ. 23). Δηλαδή: Καί ἀπό τούς
Ἰουδαίους ὅσοι δέν παραμένουν στήν ἀπι-
στία, θά μπολιαστοῦν. Διότι ὁ Θεός ἔχει τή
δύναμι νά τούς μπολιάσῃ πάλι.

- Ἄν πεισματικά δέν ἐμμένουν στήν
ἀπιστία, στήν ἀπομόνωσι, θά ἐνσωματω-
θοῦν, θά «ἐγκεντρισθοῦν».

Γιά κανέναν δέν ἔχει λεχθῇ ἡ τελευταία
λέξις, ἐφ' ὅσον ἀκόμα ζῇ καί ἡ καρδιά του
κτυπᾷ καί τό μυαλό του λειτουργεῖ.

- Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Θεοῦ σπρίζεται στήν
παντοδυναμία Του. Ὁ Θεός κάνει τὰ
ἀδύνατα, δυνατά. Ἐνα κλαρί, ὅταν ἀπο-
κοπῇ ἀπό τό δέντρο, εἶναι ἀδύνατο νά ξα-
νασυνδεθῇ μέ τό δέντρο καί νά ρουφήξῃ
χυμούς καί νά ζήσῃ. Ἐνῶ στήν περίπτωσι
τοῦ ἀνθρώπου αὐτό τό ἀδύνατο γίνεται
δυνατό. Ξεκόβεται ὁ ἄνθρωπος, ἀπομα-
κρύνεται, φεύγει «εἰς χώραν μακράν ζῶν
ἀσώτως», βρίζει καί βλασφημεῖ, θεωρεῖται
χαμένος. Καί ὅμως μέσα του παραμένει μία
μυστική δύναμις ἐπανασυνδέσεως μέ τό
δέντρο, μέ τό Χριστό. Λέγεται μετάνοια ἡ
δύναμις αὐτή.

- Εἶναι δυνατός ὁ Θεός νά δεχτῇ στήν
Ἐκκλησία Του κάθε πλανεμένο καί διε-
στραμμένο, ἀρκεῖ ν' ἀλλάξῃ. Εἶναι δυνατός
ὁ Θεός νά ξαναδεχθῇ τούς ξεκομμένους,
ὅλους ἐμᾶς, σάν πέφτουμε καί ξεφεύγουμε.
Ἐκεῖνος, πού ἔκανε τό δύσκολο, δέν
μπορεῖ νά κάνῃ τό εὐκολο;

- Τό δύσκολο εἶναι, ὅτι δέχθηκε στόν
κορμό του ξένα κλωνάρια, τούς ἐθνικούς,
ἀνθρώπους, πού φυσικά δέν ἀνῆκαν στό
δέντρο τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἦσαν
κλωνάρια τῆς εἰδωλολατρείας. Ἐν συγκρί-
σει, λοιπόν, μ' αὐτό, πού ἔκανε ὡς πρός

τούς ξένους, εἶναι πιά εὐκολο νά ξαναδε-
χθῇ τούς δικούς Του, τούς Ἰουδαίους.
Ἔτσι τονίζει στόν ἐπόμενο στίχο:

«Εἰ γάρ σύ ἐκ τῆς κατὰ φύσιν ἐξεκόπης
ἀγριελαίου καί παρά φύσιν ἐνεκεντρίσθης
εἰς καλλιέλαιον, πόσω μᾶλλον οὗτοι οἱ κα-
τὰ φύσιν ἐγκεντρισθήσονται τῇ ἰδίᾳ ἐλαίᾳ»
(στ. 24). Δηλαδή: Ἄν ἀποκόπῃς ἐσύ ἀπό
τό δέντρο, πού ἐκ φύσεως εἶναι ἀγριελιά,
καί ἀντίθετα πρός τήν φύσιν μπολιάσῃς
σέ ἡμερῇ ἐλιά, πόσο μᾶλλον ὅσοι εἶναι τῆς
αὐτῆς φύσεως. Θά μπολιαστοῦν στή δική
τους ἐλιά.

- Τί εἶναι γιά ἓνα πατέρα δυσκολώτε-
ρο: Ἐνα ξένο παιδί νά τό υἱοθετήσῃ, ἢ τό
δικό του παιδί, πού γιά λίγο ἀπομακρύνθη-
κε, νά τό ξαναδεχθῇ στήν ἀγκαλιά του;
Ἀσφαλῶς τό πρῶτο. Ὅταν ὁ Θεός ἔχῃ πρά-
ξῃ τόσες φορές τό πιά δύσκολο, δέν θά
πράξῃ γά σένα τό πιά εὐκολο; Νά σέ δεχθῇ
ὑστερα ἀπό κάποια σου ἀπομάκρυνσι; Πάλι
καί πάλι. «Ἔτι καί ἔτι». Ἀκόμα κι ἀκόμα, μᾶς
ἀγαπᾷ ὁ Θεός, μᾶς περιμένει. Καί πάλι μπο-
ρεῖ νά μᾶς ξανασηκώσῃ, «πесόντας τῇ
ἀμαρτίᾳ».

- Ὁ Παῦλος παρουσιάζει τούς «παρά
φύσιν» καί τούς «κατὰ φύσιν» κλώνους, ὅχι
φυσικά γιά νά κάνῃ διάκρισι καί μεροληψία,
ἀφοῦ εἶναι ὁ κήρυκας τῆς ἐν Χριστῷ ἰσό-
τητας. Ἀλλά γιά λόγους τεχνικούς.
Ὅπως θά λέγαμε: Ἐνας μαγνήτης τρα-
βάει καί τούς μακράν καί τούς ἐγγύς. Ἀφοῦ
τραβάει τούς μακράν, δέν θά τραβᾷ καί
τούς ἐγγύς; Δέν δίνει ἀξία στούς μέν ἢ
στούς δέ ἡ διάκρισις αὐτή. Ἀπλῶς δείχνει
τή θέσι, ἀπ' τήν ὁποία τούς τραβάει ὁ μα-
γνήτης. Σημασία ἔχει ἡ δύναμις τοῦ μαγνή-
τη. Σημασία ἔχει ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ,
πού ἐλκύει τούς πάντες, εἴτε «κατὰ φύσιν»,
δηλαδή, κοντινοί του, Ἰουδαῖοι, εἴτε «παρά
φύσιν», δηλαδή, μακρυνοί του, ἐθνικοί.

Λέει ὁ Χρυσόστομος: «Παρά φύσιν δέ καί κατά φύσιν ὅταν ἀκούσης αὐτοῦ συνεχῶς λέγοντος, μή τήν ἀκίνητον φύσιν νόμιζε λέγειν αὐτόν, ἀλλά τό εἰκός καί τό ἀκόλουθον... Οὐ γάρ φυσικά τά καλά καί τά μή τοιαῦτα, ἀλλά γνώμης καί προαιρέσεως μόνης» (Ε.Π.Ε. 17,416). Μετάφρασις: Ἀκούγοντας νά λέγη συνεχῶς γιά ἀφύσικη καί γιά φυσική κατάστασι, νά μή νομίζης, ὅτι ἐννοεῖ τή μόνιμη φύσι, ἀλλά μέ τά ὀνόματα αὐτά δηλώνει τό συννηθισμένο καί τό ἐπακόλουθο... Διότι τά καλά ἢ τά κακά δέν εἶναι φυσική κληρονομιά, ἀλλ' ἐξαρτῶνται ἀπό τήν ἐλεύθερη προαίρεσι τοῦ ἀνθρώπου.

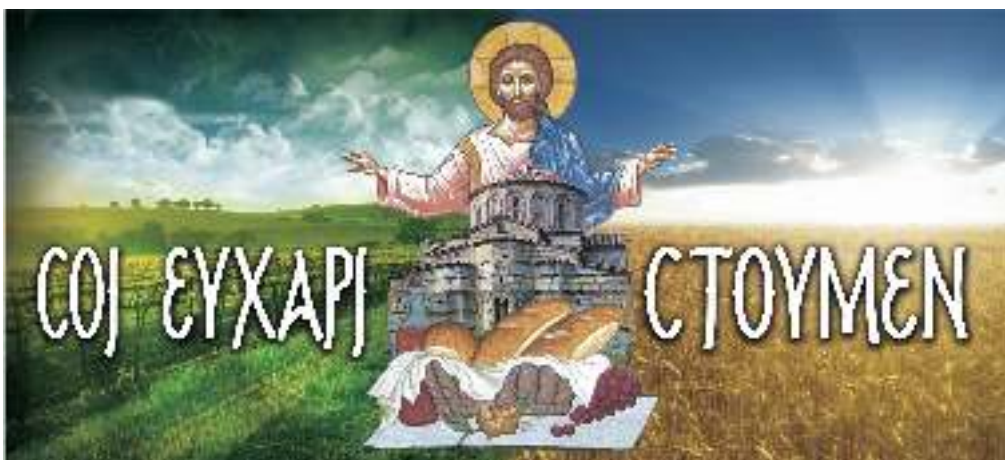
● Σημασία ἔχει, ὅτι ὁ Θεός τοὺς πάντας καλεῖ. Τοὺς πάντας δέχεται. Τοὺς πάντας μπορεῖ νά ἐγκεντρίζη, νά σώζη, νά ἐκκλησιάζη, νά ἀγιάζη. Οἱ πάντες εἶναι δεκτοί. Οἱ πάντες μποροῦν νά ἐγκεντρίζωνται ἐν Χριστῷ, δηλαδή, νά ἐχρησιζώνται. Τό κλαρί δέν εἶναι κορμός, ρουφάει ὅμως τοὺς χυμούς ἀπό τόν κορμό καί εἶναι ἓνα μέ τόν κορμό. Καί οἱ πιστοί, πού μετανοοῦν καί ἐνώνονται μέ τόν Χριστό, στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ρουφοῦν τοὺς χυμούς. Γίνονται μικροί Χριστοί. Ἀρκεῖ τρία πράγματα νά προσέχουν:

● Νά προσπαθοῦν νά μή ξεκόβωνται ἀπό τήν Ἐκκλησία. Νά μήν ἀπογοπεύωνται, ἄν βρεθοῦν πεσμένοι, ἢ καί κάπως ξεκομμένοι. Νά μήν ἐπαναπαύωνται, ὅταν νομίζουν, ὅτι βρίσκονται ἐνωμένοι, ἀσφαλισμένοι στήν πνευματική ζωή καί ἔνωσι.

● Οὔτε, ὅταν ἀκούμε, ὅτι ὁ Θεός εἶναι χρηστότητα, νά ἐπαναπαυώμεθα καί νά «τό ρίχνουμε ἔξω», μέ τό λογισμό, ὅτι ἓνας τόσο καλός Θεός δέν θά μᾶς ἀφήσῃ νά πᾶμε σπὴν κόλασι. Οὔτε, ὅταν ἀκούμε, ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἀποτομία, ν' ἀπογοπευώμεθα καί νά ἐγκαταλείψουμε ἔτσι κάθε προσπάθεια.

● Ὁ Θεός εἶναι **ἀγάπη** καί **ἔλεος** καί σωτηρία γιά ὅσους προσπαθοῦν καί ἀγωνίζονται μέ ταπείνωσι. Εἶναι ἡ ἄπειρη ἀγάπη. Εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς Σταυρικῆς θυσίας. ῥ'Επιγραμματικά λέει ὁ Χρυσόστομος: «Μήτε σύ ἀποτομίαν ἀκούων, ἀπαγορεύσης, μήτε σύ χρηστότητα, θαρρήσης» (Ε.Π.Ε. 17,414). Μετάφρασις: Οὔτε σύ, ἀκούγοντας αὐστηρότητα τοῦ Θεοῦ, ν' ἀπελπισθῇς, οὔτε σύ, ἀκούγοντας ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, νά πάρῃς θάρρος καί νά ἐπαναπαυθῇς.

Δ. Γ. Α.

Ἐλεύθεροι ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἡ ἀμαρτία, τό ὄντως κακό

Ποιά θεωροῦνται κακά καί ποιά εἶναι ὄντως κακά; Ὁ Μέγας Βασίλειος κάνει λόγο γιά τά νομιζόμενα κακά, ὅπως εἶναι οἱ ἀσθένειες, καί γιά τά ὄντως κακά, τά φύσει κακά. Αὐτά εἶναι οἱ ἀμαρτίες μας. «Τό κυρίως κακόν ἡ ἀμαρτία, ὅπερ μάλιστα ἐστὶ τῆς τοῦ κακοῦ προσηγορίας ἄξιον. Τοῦτο ἐκ τῆς ἡμετέρας προαιρέσεως ἡρτῆται» (Ε.Π.Ε. 7,100). Μετά φρασις: Ἐνα εἶναι τό κυρίως κακό, πού ἀρμόζει νά λέγεται κακό: ἡ ἀμαρτία. Καί αὕτη ἐξαρτᾶται ἀπό τή δική μας βούλησι.

- Ἀπό ποῦ ξεκινᾷ ἡ ἀμαρτία; Ἀσφαλῶς ὄχι ἀπό πάνω, ἀπό τόν Θεό. Ξεκινᾷ ἀπό μέσα, ἀπό τήν προαίρεσί μας. Ἀπό τό αὐτεξούσιο. Ἀπό τήν κακή χρήσι τῆς ἐλευθερίας μας.

- Ποῦ καταλήγει ἡ ἀμαρτία; Κάποιο πρᾶγμα ἢ κάποιο γεγονός λογίζεται κακό ἢ ὄχι ἀπό τό ἀποτέλεσμα πού παράγει.

- Οἱ δοκιμασίες, πού ἐμεῖς θεωροῦμε κακό καί θρηνοῦμε γι' αὐτές, παράγουν ὡς καρπὸ τῆ σωτηρία μας.

- Οἱ ἀμαρτίες, πού κάποτε δέν τίς θεωροῦμε σπουδαία ὑπόθεσι καί δέν θρηνοῦμε γι' αὐτές, ἔχουν ὡς καρπὸ τήν ἀπώλεια, τήν αἰώνια κόλασι. Λέει πάλι ὁ Μέγας Βασίλειος: «Τό ὄντως κακόν ἡ ἀμαρτία, ἧς τό τέλος ἀπώλεια. Τό δοκοῦν κακόν διὰ τό τῆς αἰσθήσεως ἀλγεινόν, ἀγαθοῦ δέ δύναμιν ἔχει, ὡς αἱ κακώσεις, αἱ πρὸς ἀποχὴν τῆς ἀμαρτίας ἐπαγόμεναι, ὧν οἱ καρποὶ σωτηρία ψυχῶν αἰώνι-

ος» (Ε.Π.Ε. 7,104). Μετά φρασις: Τό πραγματικῶς κακό εἶναι ἡ ἀμαρτία. Τό τέλος τῆς εἶναι ἡ καταστροφή. Αὐτό, πού φαίνεται κακό, λόγω τοῦ πόνου πού προκαλεῖ, ὅπως εἶναι οἱ σωματικές κακώσεις, μᾶς ἀποτρέπει ἀπό τήν ἀμαρτία. Καρπὸς τῶν σωματικῶν πόνων καί θλίψεων εἶναι ἡ αἰώνιος σωτηρία τῆς ψυχῆς.

- Σκοπὸς τοῦ Δικαίου Κριτοῦ δέν εἶναι νά μᾶς καταδικάσῃ, ἀλλὰ νά μᾶς ἀπαλλάξῃ πάσης κατηγορίας. Δέν ἦλθε ὁ Χριστὸς νά κρίνῃ, ἀλλὰ νά σώσῃ τόν κόσμον (Ἰωάν. ιβ' 47). Ἀρκεῖ νά μὴν ἀπολογηθοῦμε ὑπὲρ τῆς ἀμαρτίας μας. Ἀρκεῖ νά μὴ δικαιολογηθοῦμε γιά τίς πολλές μας ἀμαρτίες. Ἀρκεῖ νά ἐκζητήσουμε τήν χάρι Του γιά τίς ἀμαρτίες μας. Ἐνας καί μόνο μπορεῖ νά παίξῃ τό ρόλο τοῦ συνηγόρου πρὸς ἀπαλλαγὴ μας ἀπό τήν ἔνοχο συνείδησι: Ἡ μετάνοια.

- Ὡς κάνουμε ἀρχὴ μετανοίας. Ὡς πάρουμε τήν ἡρωικὴ ἀπόφασιν νά ἐλευθερώσουμε τήν ἐλευθερία μας! Ναί, τήν ἐλευθερία μας τήν ἔχουμε δεσμεύσει. Ὑπολείμματα ἐλευθερίας μᾶς ἔχουν ἀπομείνει. Τή θέσι τῆς ἐλευθερίας τήν ἔχουμε παραδώσει στήν ἐξάρτησι. Εἴμαστε ἄτομα ἐξαρτημένα στά ἀμαρτωλά μας πάθη.

- Ὡς σπάσουμε τὰ δεσμά.

- Ὡς γίνουμε νέοι ἄνθρωποι. Ἐλεύθεροι! Ἐλεύθεροι... δοῦλοι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ τῆς ἐλευθερίας, τοῦ Κυρίου τῆς ἀπεξαρτήσεως, τοῦ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης.

Σάτυρος μέ κορώνες!

Θρασοφόρος, πού βρέθηκε στά Πετράλωνα ν' άσχημονή προκλητικώτατα, έχει δυστυχώς μεγαλόσχημους προστάτες. Καί όταν ήταν μικρό παιδί σέ κάποιον νησί, ό μιτροφόρος προστάτης του παρέβλεπε τά φοβερά κουσούρια του! Καί παραβλέποντας τά φρικτά κωλύματα γιά ιερωσύνη, σέ νεαρή ήλικία, καί παρά τούς ιερούς κανόνες, τόν... χειροτόνησε!

• Ό νεαρός καί άρκετά επικίνδυνος, από τόν ένα μιτροφόρο βρέθηκε στή συμπάθεια άλλου, πολύ ύψηλότερου σέ άξίωμα κληρικού. Η φήμη του τελευταίου σύντομα κυκλοφόρησε παντού, καί έτσι μαζεύτηκαν γύρω του πολλοί έγκολπιοφόροι. Ό θρόνος του Ύψηλοτάτου έγκολπιοφόρου είναι τόσο λαμπρός, ώστε μικροί καί μεγάλοι ρασοφορούντες, «*φίλοι*» καί «*έκφυλοι*», εύκολα βρέθηκαν στή μεγάλη άγκάλη του Τρανού. Πολύ γρήγορα ένθρονίστηκαν (ό λόγος του λέγειν, άφοϋ ποτέ δέν δούλεψαν στήν Μητρόπολι πού τάχα έγκαταστάθηκαν).

Οί λίγοι *σεμνοί καί ιεραποστολικοί* έπίσκοποι καί μητροπολίτες, ταπεινοί καί ήθικοί, τρέχουν μέρα καί νύκτα. Αυτοί μεταλαμπαδεύουν τό φώς του Χριστού καί τής Όρθοδοξίας στους μελαψούς άδελφούς μας καί «*του Κυρίου συνεργούντος*», τό ποιμνιό τους καί αύξάνει καί εύλογείται,

• Οί λίγοι ιεραπόστολοι κοπιάζουν μέ ζήλο όντως *άποστολικό*. Ός προς τούς άλλους, τούς πολλούς, αυτοί περιφέρονται τήδε κακείσε, φέροντας πάντοτε μαζί τους καί τήν χυδαία ιδιορρυθμία τους.

• Σέ πολλές περιοχές τής μαύρης ήπειρου όχι μόνο κατάντησαν άνεπιθύμητοι οί άνόρεξοι καί επικίνδυνοι γιά τόν ΛΟΑΤΚΙΣΜΟ τους ρασοφόροι, αλλά καί στρογγυλοκάθησαν στόν Έλλαδικό χώρο, γυρολόγοι κηδειών καί μνημοσύνων!!!

• Στο έπακρο τής διαφθοράς έφτασε Μητροπολίτης (καλ(κ)ομαθημένο παιδί του Τρανού). Στήν περιοχή των Πετραλώνων Άθηνών περιφερόταν (στis 13 Ιουνίου) δύο ώρες σχεδόν γυμνός. Φορώντας ένα παντελόνι καί ένα κασκέτο έπεδείκνυε τίς ώρες αυτές τά «*γεννητικά του όργανα*»!!! Συνελήφθη από αστυνομικά όργανα, ώδηγήθηκε στόν ανακριτή. Καί αναγκάστηκε νά δείξει καί τά στοιχεία τής ταυτότητάς του.

• Μέχρι στιγμής οί δύο «γεροντάδες» του μόνο καλά λόγια βρήκαν γιά τό «*σάτυρο*» *πνευματικοπαίδι τους*. Οί μόνοι πού αισθάνθηκαν κάποια ανακούφισι, είναι οί μελαψοί τής περιοχής εκείνης, πού βίαυα έδιωξαν τόν «άνώμαλο».

• Άραγε ό Τρανός, πού δέχτηκε κάποτε μέ δάκρυα τόν επικίνδυνο «Μητροπολίτη» καί του χάρισε τή θέσι του Μεγ. Γραμματέα, καλώντας τον «*γλυκό παιδί μου*», θά μετανοήση γιά τήν συμπλήρωσι τάχα εκκλησιαστικών «έπαρχιών»; «*Χρυσές κορώνες σέ πρόστυχα σώματα*»!

Θλίψις γιά τούς εύσεβείς! Αίσχος γιά τούς άσεβείς!

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ιδιοκτήτης: Σύλλογος «Ιωάννης ό Βαπτιστής»

Υπεύθυνος έκδόσεως: Άγγελ. Μπότζιου Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Άθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 6936941857

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr,
vaptistisperiodiko@gmail.com

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας. Άγ. Άναργύρων 4,
18542 Πειραιάς

Έτησία συνδρομή:

Έσωτερικού 10 €. Κύπρου 20 €.

Εξωτερ.: Εϋρώπης 20 €. Αμερικής: **δολ. 25.**

Καναδά καί Αυστραλίας: **δολάρια 30.**

Έπιταγές καί έπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Άθήνα.

Συμβίωσις ἡ κοινωνία;

Κρεμίζεται συνεχῶς ὁ ἱερός θεσμός τοῦ **γάμου**. Ὁ Δημιουργὸς φρόντισε γιὰ τὴν ἱερότητα τῶν δύο προσώπων, τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός, ὥστε ἡ σχέσις τους ν' ἀποτελῇ γονικὴ λειτουργία. Ἡ κοινωνία τῶν δύο τιμίων ἀνθρώπων, ἐνὸς νέου καὶ μιᾶς νέας, εἶναι ὑπόδειγμα, ὅταν θεωρῇται ὡς ἔνωσις τῆς Ἐκκλησίας. «*Εγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν*» (Ἐφεσ. ε' 27).

• Ὁ γάμος εἶναι **ιερό μυστήριον**, ἀφοῦ μέ τὴν ἱερὴν του ἔνωσιν τὰ δύο πιστὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας (ἄνδρας καὶ γυναῖκα) εὐλογοῦνται στὸ μυστήριον τῆς ἀγάπης καὶ κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ γίνονται γονεῖς καὶ φροντίζουν γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν παιδιῶν τους «*ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου*».

• Αἰῶνες πολλοὺς ἡ Ἐκκλησία συγκροτεῖ τὸν ἅγιον θεσμό τοῦ γάμου. Καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη, ἀλλὰ καὶ στὴν ἱερὴ παράδοσιν τῆς πίστεώς μας, ὁ ἅγιος γάμος οἰκοδομεῖ τὴν «*κατ' οἶκον ἐκκλησίαν*».

• Δυστυχῶς σήμερα, στὴν Πατρίδα μας, ἔσπασαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰ ἱερά δεσμὰ τῆς **ἀγίας οἰκογένειας**. Τὰ στοιχεῖα εἶναι φρικαλέα:

— Μέχρι τὴ δεκαετία τοῦ 1990 τὰ διαζύγια ἦσαν λίγα, ἐν συγκρίσει μὲ ὅσα συμβαίνουν σήμερα. Καὶ αὐτό, διότι οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ πορεύονταν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ διατηροῦσαν τὴν εὐλάβειαν στὸν Δημιουργὸ Κύριο καὶ τὴν ἀγία ἀγάπην μεταξύ τους.

— Τὰ τελευταῖα σαράντα χρόνια ἡ οἰκογενειακὴ σχέσις δέν ἀγιάζεται. Ὅλο καὶ χαλαρώνει, ἢ μᾶλλον ὅλο καὶ ἀγριεύει. Ἀπόδειξις καὶ οἱ ἄγριοι διαπληκτισμοὶ τῶν συζύγων, πού ἐξελίσσονται καὶ καταλήγουν σὲ φρικτοὺς καυγάδες, σὲ βιαιότητες καὶ σὲ **ἐγκληματικές** ἐπιθέσεις. Καθημερινὰ ἀκοῦμε γιὰ γυναικτονίες, γιὰ ἀνδροκτονίες, ἀλλὰ καὶ αὐ-

τοκτονίες! Τὰ ὀλιγοστά παιδιά, πού βλέπουν τὸ φῶς τῆς ζωῆς, δέν ἀποτελοῦν ἀντικείμενο ἀγάπης. Ἡ **στοργή** στὸ σπίτι καταντᾷ **ὀργή**. Καὶ ἡ λεγόμενη ἱερὴ τεκνογονία καταλήγει ἢ στὴν ἀποφυγὴ ἢ στὴν ἔκτρωσιν!

— Τὰ στοιχεῖα συγκρίσεως ἐκκλησιαστικῶν γάμων καὶ ἀθέσμων γάμων εἶναι τρομακτικά. Τό 1994 οἱ **θρησκευτικοὶ γάμοι** ἀποτελοῦσαν τὸ **89%** τῶν τελουμένων στὴν Ἐκκλησίαν. Ἐνῶ οἱ λεγόμενοι «πολιτικοὶ» γάμοι ἀποτελοῦσαν τὸ **10%** τῶν τελουμένων γάμων.

Καὶ βεβαίως οἱ «πολιτικοὶ γάμοι» εἶναι στὰ χέρια τοῦ Δήμου, χωρὶς Χριστό, χωρὶς σεβασμό, χωρὶς πίστιν.

— Τό 2014 οἱ λεγόμενοι «πολιτικοὶ γάμοι», πού φυσικά ἀποτελοῦν ἐμπαιγμὸ καὶ ἀσέβεια καὶ ἐπιτάχυνσι διαλύσεως, ἦσαν τὸ 49% τοῦ συνόλου τῶν γάμων!!! Ἀντὶ εὐλογίας τοῦ Θεοῦ, κοσμικότητες καὶ χασκόγελα! Οἱ ἄλλοι, οἱ θεωρούμενοι ἐκκλησιαστικοὶ γάμοι, ἀποτελοῦν τὸ 48%.

— Καὶ ἡ πλήρης γελοιopoίησις τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας εἶναι ὁ... **στιγμαῖος γάμος**! Δέν χρειάζεται πλέον καμμία ἐνέργεια, εἴτε ἐκκλησιαστικὴ εἴτε πολιτικὴ. Ἀρκεῖ νὰ πᾶνε οἱ δύο (τάχα ἐνδιαφερόμενοι) σ' ἓνα συμβολαιογράφο καὶ νὰ ὑπογράψουν τὸ λεγόμενο «**σύμφωνο συμβίωσης**»!

— Τὴν τελευταία ἀσέβεια τοῦ οἰκογενειακοῦ θεσμοῦ καὶ τῆς ἀγαπητικῆς σχέσεως ἀνδρὸς καὶ γυναικός τὴν σφραγίζει ὁ συμβολαιογράφος. Μία ὑπογραφή τῶν δύο προσώπων ἀρκεῖ, ὥστε γιὰ λίγο νὰ στηθῇ ἡ τάχα οἰκογένεια καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο νὰ γκρεμιστῇ ἡ **ψευδοσχέσις**!

— Τὴν περιφρόνησιν τῆς ἱερότητας τοῦ χριστιανικοῦ γάμου βλέπουμε καὶ σὲ πολλοὺς, πολιτικούς καὶ μὴ. Κλασικὸ παράδειγμα ὁ **κ. Ἀλέξης Τσίπρας**. Ἐγινε πρωθυπουργός, σ' ἓνα τόπο μὲ ἱερὲς παραδόσεις. Οὔτε παντρεύτηκε (ἔ-

κανε μόνο «σύμφωνο συμβίωσης»), ούτε τὰ λιγοστά παιδιά του τὰ βάπτισε, ούτε φυσικά..... καταδέχεται νά ἐκκλησιάζεται καί νά ζητάη μικρή ἔστω εὐλογία ἀπό τόν Ἰησοῦ Χριστό!

● Ἡ τελευταία πλήρης καταστροφή σχέσεων δύο προσώπων, εἶναι οἱ **ὁμοφυλόφιλοι**. Αὐτοί οὔτε Θεό σέβονται, οὔτε Ἐκκλησία πλησιάζουν, οὔτε ἐλάχιστη ντροπή ἔχουν. Αὐτοί ξεγυμνώνονται μόνο γιά νά ὀργιάζουν.

● Ναούς πολλούς κατασκευάσαμε, Ἐπίσης καί Μοναστήρια. Ἱερεῖς χιλιάδες ἔχουμε, καί ἑκατοντάδες δεσποτάδες. Ἡ ἀσέβεια ὅμως εἶναι ἀσέβεια, κυρίως στόν **ἱερό γάμο** καί στήν **ἁγία οἰκογένεια!**

Ἥρεμο καί κατανοητό ψάλισμο

Ἄν χρειάζονται σκληρές καί βροντερές φωνές. Ὅσοι εἶναι σεμνοί καί **εὐλαβεῖς ψάλτες** ἀποδίδουν τούς ὕμνους ἡρεμά καί κατανοητά. Ὁ λαός ἐπιθυμεῖ ν' ἀκούη τὰ ψαλλόμενα καί ν' ἀγάλλεται προσευχόμενος. Τό ἴδιο καί

μέ τὰ τελούμενα στήν ἁγία Τραπέζα. «Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ τῆς δόξης Σου. Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου! Ὡσαννά ὁ ἐν τοῖς ὑψίστοις»!

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τὰ 10 εὐρώ καί γιά τό 2026

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος **2026**.

● Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EURO BANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

● Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

● Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.

● Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 6936941857.**

-----000000-----

Πρός τούς συνδρομητές ἐξωτερικοῦ

Γιά τήν ἀπρόσκοπτη ταχυδρόμηση τοῦ περιοδικοῦ νά μᾶς στείλετε τό τηλέφωνό ἢ τό email σας στό info@ioannisvaptistis.gr

Κατασκίνηση στήν Περαιχώρα - Καλοκαίρι 2026

